

Første Viceformand (J. C. Christensen): Det er dog maaske for stærkt et Udtryk.

Ravn: Jeg vil kun sige, at det undrede mig den Gang, at den daværende Justitsminister lod denne Kommission optræde, som den gjorde. Den optraadte ganske vist bedende omkring paa de forskellige Steder for at faa Lov til at komme ind. (*Sabroe:* Nej!). Naa, gjorde den ikke en Gang det! Ved Siden af optraadte den med Skin af Ret til at trænge sig ind for at se Karlekamrene efter. Som Følge deraf fik de Herrer Lov til at komme ind i disse Karlekamre. Mange lod sig imponere af Kommissionen, men denne Imponerthed var dog ved at begynde at tabe sig. Da Kommissionen havde været rundt paa Fyn og i Jylland, holdt den op, og det var vist af gode Grunde. Jeg tror, at Befolkningen paa det Tidspunkt havde lært at kende sin Ret, de Herrer havde neppe faaet den Modtagelse paa deres videre Vej, som de havde faaet indtil den Tid. Jeg vil i alt Fald sige, at dersom de vare komne til mig, skulde de have faaet en ganske anden Behandling end den, de havde faaet hidtil. Hvis det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (*Sabroe*) var kommen til min Dør og havde staaet bedende der, vilde jeg formodentlig til at begynde med have spurgt mig selv: Er det en Løsgænger, en Betler, der staaer ved min Dør, og saa vilde jeg have søgt om muligt at faa Bud efter Sognefogeden for at faa denne Betler sendt hen, hvor han hørte hjemme, eller jeg vilde, hvis det ærede Medlem havde gjort Mine til at blive, have brugt den hurtige Retsforfølgning og taget den bedste Pisk, jeg havde i Gaarden, for at flytte det ærede Medlem ud fra mine Enemærker, for der havde han aldeles ikke Ret til at være. Hvis man saa vil sige, at det var ikke kollegialt handlet, vil jeg sige, at jeg holder meget af det ærede Medlem, men. . . (*Sabroe:* Jeg skal komme ind til Dem ved Lejlighed). Saa skal det ærede Medlem komme paa en anden Maade end den, Kommissionen valgte, De skal komme som almindelig Gæst, og saa vil jeg spørge Dem, om De vil spise Frokost eller Middag hos mig, og saa skal De faa den blødeste Stol, jeg har, at sidde i. (*Sabroe:* Jeg taler slet ikke med Dem, men med Deres Karle.) De har ikke noget at gøre paa mit Territorium uden min Tilladelse og kan ikke uden den tale med mine Karle. (*Sabroe:* Jeg skal nok faa fat paa dem alligevel.)

Første Viceformand (J. C. Christensen): Taleren bør ikke henvende sig i direkte Tiltaleform til nogen her i Salen.

Ravn: Saa kommer dertil, at det undertiden var andre Personer end Kommissionens Medlemmer, der paatog sig denne Undersøgelse. Der har staaet noget i Bladene om, at en vis Kvinde ogsaa skulde have indladt sig paa slige Undersøgelser og givet sig Skin af at have en vis Ret dertil. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister i Fremtiden vil forskaane mig og andre for sligt. Det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds er saa rask til i dette Forhold at dømme os, men da man i Efteraaret var ved at pille en Smule ved hans Ting, blev han meget indigneret og med Rette. Men hvorfor behandle andre anderledes, end man selv vil behandles? Jeg er overbevist om, at hvis det ærede Medlem vil overveje det Spørgsmaal, hver Gang han rejser ud paa sine Rekognosceringer, vil han ikke bære sig ad, som han gør. (*Sabroe:* Vær saa god at se ind i mit Pipeværelse). Jeg har ingenting at gøre der.

Naar vi nu vende os til det Lovforslag, der ligger paa Tingets Bord som en Løsning af denne Sag, kan jeg ikke nægte, at Kommissionen ogsaa paa dette Felt har skuffet mig. Den har, som naturligt er, delt sig efter sine Anskuelser, men det er kedeligt, at den ikke har kunnet holde noget mere sammen, saa vi kunde have faaet et virkeligt Resultat at se. Den højtærede Minister har nu valgt at følge det største Mindretal og forelægge dets Forslag her. Det kan paa en Maade være rigtigt og er fuldt forsvarligt, men jeg vilde hellere have haft at vide, hvordan den højtærede Minister havde set med egne Øjne paa de forskellige Paragraffer, og at han saa havde sagt os, at det og det var hans Opfattelse. Det Udvalg, der nu skal til at arbejde videre paa Sagen, er ilde faren med Hensyn til Autoritetsstøtte, og den have vi alle mere eller mindre Brug for. Udvalget har ikke noget Flertal at støtte sig til, det ved heller ikke, om det har Støtte hos Ministeren, eller hvordan det skal benytte de Udtalelser, der ere faldne her i Tinget. Jeg tror, det havde været bedre, om vi havde faaet de Forhold bragt over i en anden Gænge.

Jeg skal nu tillade mig at omtale Lovforslagets forskellige Paragraffer, og jeg vil da straks standse ved første Stykke af § 2. Der staaer, at „Husbond og Tyende kunne ikke ved Overenskomst tilsidesætte eller begrænse Anvendelsen af Reglerne i nær-